

Hanácký divadelní máj 2016

ZÁVĚREČNÉ KUKÁTKO

Město Němčice nad Hanou

Festivalová pohádka

Ono to zní jak pohádka.

Prý – bylo, nebylo ...

Možná, že právě kvetl bez
a slunko teple svítilo,
že louže leskly se jak zrcadlo,
když moudré hlavy napadlo
pozvat do Němčic soubory,
ať zahrají tu divadlo.

Takhle to bylo, nebylo ...

Ale všem se to líbilo,
jeden hrál, druhý hrál –
a byl na světě festival

Nejenom nám –
i pohádkám čas neskutečně letí.
ta naše začala už před třiceti lety.

PaedDr. Antonín Ošťádal

Vážení divadelní přátelé,

obracíme poslední list kroniky 30. ročníku Hanáckého divadelního máje 2016. Symbolicky bylo v tomto ročníku odehráno 16 divadelních představení pro děti a dospělého diváka. Mám radost, že do Němčic nad Hanou přijeli hned tři nováčci a byli publikem mile přijati. Budeme se těšit, že se k nám budou rádi vracet, stejně jako soubory, které už náš divák dobře zná a těší se na jejich představení.

Chci připomenout, že historie pořádání divadelních přehlídek u nás sahá až do roku 1971, kdy zde byla uspořádána první okresní přehlídka vesnických divadelních souborů. Celou tuto dlouhou a zajímavou historii přehlídek nám všem připomene Almanach, připravený naším skvělým kronikářem města, Mgr. Josefem Matouškem. Za tuto práci mu patří velké poděkování. A musím přidat ještě jedno kronikáři i pracovníkům kultury za fotografickou přehlídku inscenací 30 let Hanáckého divadelního máje, kterou si stále ještě můžete prohlédnout v sále kina.

Radost jsme měli z hostů, kteří Hanácký divadelní máj navštívili. Boženka Sekaninová, senátorka, poslanec MUDr. Pavel Holík a nám milí Vysočáci, Svatka Hejralová a Ivan Hanuš za Krakonošův divadelní podzim.

A nyní už se budu opakovat, jako každý rok. Díky patří všem, kteří u nás odehráli svá představení. Oběma porotám, organizátorům a všem, kteří se starali o technické zázemí. Velké poděkování ředitelce přehlídky Ing. Janě Oulehlové, která celou tu mašinu přehlídky řídila. Všem sponzorům, bez kterých to prostě nejde. A to největší poděkování patří Vám, divákům, za přízeň a hojnou účast, kterou jste opět přehlídku podpořili.

Prožívejte ve zdraví všechny krásné dny tohoto i příštího roku a koncem dubna 2017 se těším opět na viděnou.

Ivana Dvořáková, starostka

HODNOCENÍ DIVADELNÍCH PŘEDSTAVENÍ ODBORNOU POROTOU

HODNOCENÍ DĚTSKÝCH DIVADELNÍCH PŘEDSTAVENÍ KLUBEM DĚTSKÉHO DIVÁKA

Divadelní soubor Bez kamen Uherčice

O SPANILÉM PRINCI, pohádka

První soutěžní inscenací třicátého ročníku Hanáckého divadelního máje se stala pohádka Josefa Horáčka O spanilém princí, kterou nastudoval Divadelní spolek Bez kamen z Uherčic. Jedná se o pohádku, která vznikla pro potřeby amatérů v Jaroměřci. Ale jak se zdá, vyhovuje svým komorním obsazením, jednoduchým dějem i nekomplikovanými postavami i dalším amatérským souborům. A když se pojedná se vkusem a dostatečnou invencí, může naplnit i požadavky na zábavné představení pro děti. A to se stalo i v případě inscenace souboru z Uherčic.

Nahlédneme-li ovšem na textovou předlohu kritičtější okem, odhalíme, že ne všechno je napsáno promyšleně a se snahou o smysluplnější tvar, kterému nejde jen o prvoplánovou zábavu. Už samotný název pohádky je zavádějící, neboť synonymum ke spanilosti je sličnost, krása. A přitom vlastní příběh se zabývá spíše intrikami rádce a jeho potrestáním. Nebo natahovanými kreacemi čarodějnic. Princ se tak stává vlastně téměř epizodní postavou a o jeho činech se více mluví, než abychom je na jevišti mohli opravdu vidět. A tak pomoc pro zadlužené království paradoxně nepřichází od prince, ale naopak od princezny sousedního království, která ovšem nic netuší a chce se vlastně jen vdávat. Předloha tak obsahuje trochu moc nahodilostí a nelogičností, které někdy hraničí až s naivitou. Nabízí se proto otázka, zda by inscenační klíč k této předloze neměl jít jinou cestou, než jakou zvolili ochotníci z Uherčic. Naivistická nadsázka, která by záměrně zvýraznila tyto nedostatky předlohy, by možná přinesla více zábavy.

A vlastně by tak tematizovala formu a ne už příběh samotný, jak tomu bylo v případě spolku Bez kamen. Ale to by pak bylo spíše představení pro dospělé a ne pohádka. Soubor zvolil cestu tlumočení pohádkového příběhu pro děti a to se mu v zásadě podařilo. Nedokázal ale ve větší míře překonat problémy scénáře,

což se projevilo například v motivech jednání jednotlivých postav, ale i v tom, že ho nic nedonutilo chápat situace hry více do hloubky a patřičně v jednotlivých postavách reagovat. Je to způsobeno režijní i hereckou mírou zkušenosti, respektive nevyrovnaností celého kolektivu.

Suma sumárum, viděli jsme živé představení o stylově různorodých hereckých výkonech, představení, které přehledně interpretovalo příběh, ale rezignovalo na dramaturgickou přípravu nad textem. Přesto však pobavilo dětského diváka. Někomu to může stačit, pro někoho to může být málo. Další nová inscenace souboru Bezkašen už příště může na tuto otázku odpovědět.

Jaroslav Kodeš

Klub dětského diváka: O spanilém princí

Na začátku naší první společné práce v Klubu dětského diváka děti bez vysvětlení odpovídaly na moje otázky.

„Chce se ti o představení mluvit?“

„Šel by ses na představení podívat znovu?“

„Doporučil bys zhlédnuté představení kamarádovi?“

„Zaujalo představení podle tvého názoru i ostatní diváky v hledišti?“

Na všechny otázky odpověděly všechny děti ANO.

Po té jsme společně převyprávěli celý děj pohádkového příběhu. Děti se aktivně a živě zapojovaly a děj představení bez problémů převyprávěly od začátku do konce.

Následně měly děti každé samo za sebe říct, co pro ně znamená slovo „spanilý“.

Děti odpovídaly: urozený, jedinečný, laskavý, odvážný, hodný, šikovný, nafrněný.

Na jevišti však viděli prince, který byl podle nich „hyperaktivní, drzý, bláznivý, oprsklý, jako malé dítě“. Podle dětí se princ proměnil a stal se spanilým, avšak „nestalo by se to bez náhrdelníku a čarodějnic“. Princ by se „měl vyvinout sám a ve třiceti by to měl mít v hlavě už srovnaný“.

Děti by si rády zahrály postavu princezny, protože „udělala dobro, byla milá a pomáhala“, dále postavu čarodějnice Tupěny, protože byla „srandovní“.

Souboru děti vzkazují, že „to měli pěkný“ a „ať princ není tak drzý na maminku“.

Nakonec slovní reflexe: děti vymýšlely jiný název pro představení.

O spanilém princí ANEB:

Zlobivý princ. Jak se z dítěte stal princ. O princí, který se naučil chovat. Svatba s princeznou.

Zdeňka Gregorová

Divadelní soubor Na Štaci, z. s., Němčice nad Hanou

ANI O DEN DÝL, komedie

Divadelní soubor Na štaci Němčice nad Hanou uvedl v první den Hanáckého divadelního máje 2016 svou inscenaci hry současného francouzského herce, režiséra, dramatika a scénáristy Clémenta Michela (* 1974) Ani o den dýl! Hra je autorovou čtvrtou komedií a sám si v ní zahrál i jednu z hlavních rolí. Slavný pařížský kulturní týdeník Pariscope autora přirovnává k modernímu Feudeauovi.

Komedie pojednává o dvou přátelích, z nichž jeden se snaží zbavit své partnerky Sofie způsobem, k němuž mu ona sama dala návod. Spočívá v tom, že partneři, kteří vezmou na byt třetí osobu, spolu nevydrží a jeden z nich pak nutně odejde. Tou třetí osobou je Pavlův kamarád Martin. Ten se nastěhuje proti své vůli k Pavlovi a Sofii. Pavel namluví své partnerce, že Martinovi zemřela matka a je v situaci, kdy potřebuje podporu blízkého přítele. Z této lži se počne odvíjet nespočet dalších, které přináší celou škálu komediálních zápletek a situací.

Němčický soubor Na štaci vytvořil na základě řemeslně dobře napsané konverzační komedie inscenaci, která navzdory tomu, že nemá režiséra mimo jeviště, je výjimečnou ukázkou dobře vystavěných jednotlivých dramatických situací a hry jako celku, přesného načasování slovních i mimoslovních gagů. Inscenaci zdobí tři výborné herecké výkony: Petry Konečné v roli Sofie, Jaroslava Lejnara v roli Pavla a Jiřího Vosičky v roli Martina. Všichni mají přesně nastavené charakteristiky svých postav, které důsledně naplňují v průběhu celé inscenace. Jsou vybaveni schopností jednat slovem, jednat v daných okolnostech, přesně načasovat gag. Nelze opomenout ani Náповědu Miluše Poláckové, která je náповědou zveřejněnou přímo na jevišti v prostoru pro hru, a to jako čtenářka příběhu, který sledujeme. I její role je velice promyšlená. Když nečte, hra se zastaví, když odejde z jeviště s knihou, má to své opodstatnění. Drobné glosy a

minimalistické nonverbální jednání Miluše Poláckové jsou dávkovány s přesností a přinášejí další komediální rozměr.

Inscenátoři si vytvořili pro hru funkční hrací prostor vybavený nejnutnějším mobiliářem, který evokuje byt nepříliš zámožných osob.

Otázkou k zamyšlení je herecké zpracování těch situací či replik, kdy se postava Pavla natvrdo táže, zda už toho Sofie nemá dost a jestli nechce odejít. Nebo je dokonce přímo vybízena k tomu, aby odešla. Způsob, jakým jsou tyto scény zpracovány, totiž odkazuje spíše k frašce, avšak inscenace je jinak vedena v žánru konverzační komedie.

Závěrem je třeba podtrhnout, že zahajovací představení Hanáckého divadelního máje 2016 bylo více jak zdařilé. A do posledního místa zaplněné hlediště jej ocenilo potleskem ve stoje. Viděli jsme vpravdě výbornou inscenaci, herecký koncert, který se koná jen zřídka.

Milan Strotzer

Kroužek divadelních ochotníků ve Hvozdné, z. s.

VČELÍ MEDVÍDCI, pohádka

Kroužek divadelních ochotníků z Hvozdné uvedl inscenaci věnovanou dětskému publiku předškolního věku, což je samo o sobě počin hodný ocenění, neboť na tuto diváckou adresu se divadelní tvůrci zaměřují jen sporadicky. Výchozí látkou mu byl oblíbený animovaný televizní seriál Příběhy včelích medvídků autorky a scénářistky Evy Košlerové z roku 1984. Jako divadelní autoři úpravy jsou uváděni Jaroslav Vidlář a režisérka inscenace Tereza Řeháčková, v současnosti již Večeřová.

Autoři divadelního scénáře vybrali pro jevištní zpracování z dvacetidílného televizního seriálu několik epizod a umně je vtěsnali do rámce ročních období počínaje jarem a konče zimou. Líčí v nich zrození dvou čmeláčků Čmeldy a Brumdy, jejich získávání potřebných dovedností a prvních zkušeností s poznáváním okolního světa.

Jazyk animovaného filmu s jeho specifickými prostředky umožňujícími to, co živý herec na jevišti učinit nemůže - např. létání, filmový střih, možnost zobrazení detailu atd., jsou pro jevištní zpracování nedostupné. Jazyk divadla je jiný, jeho hlavním stavebním kamenem je vespolečné jednání postav v cíleně budovaných situacích. Inscenace jakoby na jazyk divadla rezignovala, probíhá více méně jako

nečleněný tok výsledků ať slovního, či nonverbálního jednání. Chybí zveřejňování motivací jednání postav a zhodnocování jednání. Z triády hodnocení, plán, realizace zůstává namnoze zveřejněna pouze její poslední položka. Vše se pak děje takzvaně na první dobrou. Herecké zpracování je v rozpětí od prvních krůčků na jevišti po zřetelnou divadelní zkušenost. O mimořádném hereckém výkonu hovořit nelze.

Co je však na inscenaci mimořádně zdařilé, to je výprava. A to jak vlastní scéna se svými objekty skýtajícími vhodný prostor pro hru, tak výprava kostýmní včetně vlásenek. V této složce soubor vynaložil nemalé úsilí, které se zúročuje ve vnímání dětských diváků, jimž je inscenace určena.

Milan Strotzer

Klub dětského diváka: Včelí medvídci

Slovní reflexi jsme opět začali odpovídáním na otázky.

„Chce se ti o představení mluvit?“ Devět dětí odpovědělo Ano, jeden NE.

„Šel by ses na představení podívat znovu?“ Čtyři ANO, šest NE.

„Doporučil bys zhlédnuté představení kamarádovi?“ Všichni ANO.

„Zaujalo představení podle tvého názoru i ostatní diváky v hledišti?“ Všichni ANO.

Pak jsme při hodnocení představení použili slovní asociace.

Při vyslovení „dnešní představení“ děti napadalo: včelí medvídci, housle, maminka, cvrček, trampolína. Při vyslovení „postavy“ se dětem asociovala slova: sršeň, cvrček, берушка. „Kostýmy“: chlupy, tykadla, barvy, křídla, šátek, vlasy. „Hudba“: na políčku – v jetelíčku, neoriginální.

Při kolektivním převyprávění děje představení jsme se tentokrát „trápili“. Děti působily roztěkaným a nesoustředěným dojmem, překřikovaly se a často odbíhaly od děje k vyprávění o jiných tématech. Samy děti se k ději představení vyjádřily: „všechno v jednom, strašně zapletený, přeplácáný, hodně zahuštěný dějem“.

Děti by si rády zahrály postavy Čmeldy, protože „byl vtipnej“, Pučmelouna, protože „se mi líbilo, jak mluvil“, Sršně, protože „to byl dobrej týpek s vlasy a megafonem“, Cvrčka, protože „to byla sympatická role“. Děti rovněž pochválily výkony dětských herců.

Děti ocenily scénografii, která byla podle nich „propracovaná do detailu“ a „kompaktní“.

Pro toto představení děti vymyslely druhý název:

Včelí medvídci ANEB:

Jak se lítá. Co se děje u čmeláků. Čmeláčí rok. Na paloučku.

Zdeňka Gregorová

Divadelní soubor Berani Těškovice

NAŠI FURIANTI, drama

Nepolíbený přehlídkami přivezl Divadelní soubor berani Těškovice do Němčic nad Hanou českou realistickou komedii Ladislava Stroupežnického Naši furianti.

Soubor, ač nezkušený co se týče divadelních přehlídek, měl naopak v čele, co se týče režijního vedení, velezkušeného divadelního odborníka Ladislava Vrchovského.

Na jejich společné práci to bylo také náležitě znát. Z představení byla cítit upřímná a poctivá práce. Byli jsme svědky zajímavých hereckých výstupů podpořených „živou muzikou“, která doprovázela lidové písně z Lašska. Ty byly herci velmi slušně odzpívány. Měl jsem však pocit, že přespříliš velká zodpovědnost tak trochu svazovala souboru větší dávku uvolněnosti. A tím, že tento ventil byl tak trochu přiškrcen, vyprchala z představení lehkost i pokus o veškeré humorné okamžiky, které jsou v inscenaci Stroupežnického. Tyto naznačené výtky jsou však lehce odstranitelné, stačí si jenom uvědomit, že každé slovo pregnančně přednesené není stejně důležité. Ve finálním výsledku se to pak náležitě projeví.

Suma sumárum, souboru jistě přehlídky typu jakou je ta v Němčicích prospějí a já osobně jsem přesvědčen, že už tímto krokem soubor do divadelního podvědomí vstoupil. Nechť se mu daří!

Ladislav Valeš

Divadelní soubor bratří Mrštíků Boleradice

NA LETNÍM BYTĚ, komedie

Josef Štolba napsal komedii Na letním bytě v roce 1899 jako kritiku tehdejší společnosti. Když si soubor vybíral hru pro svoji novou premiéru, bylo mu jasné, že mnohé z tohoto příběhu už dnes nikomu nic neříká. Proto zvolil úpravu Martina Glasera, která text razantně zjednodušuje, vypouští některé národnostní linie a nahrazuje je známými písničkami z černobílých filmů pro pamětníky. Vznikl tak humorný příběh o věrné lásce, která vítězí, a o těch, kteří jsou za své špatné úmysly posléze napáleni. Příběh, který si neklade žádné vyšší ambice než pobavit. A to se boleradickým i podařilo.

Přesto je tu řada věcí, které v inscenaci nefungují ještě tak dokonale, jak by si dobrá komedie zasloužila. V první řadě je to nejednotný styl komediálního herectví ve spektru postav hry. Míra stylizace a jevištní jistoty je tu různá a pohybuje se od fraškovitého herectví až po civil. Na vině je herecká zkušenost respektive nezkušenost s tímto žánrem. Za druhé, jednotliví herci tvoří své postavy hodně zjednodušeně, nalézají málo „barevných“ prostředků pro příslušný typ a brzy se jejich výkony okoukají. Za třetí by komedii prospělo, kdybychom viděli postavy více neverbálně jednat. A to v rámci situací. A také, kdyby si každý herec jasněji vysvětlil svou funkci v příběhu, tj. našel si hlavní řídicí úkol – aby věděl, čeho chce dosáhnout, jaké k tomu volit prostředky a koho to vlastně hraje. Stereotyp zabíjí každou hru. No a za čtvrté, režie by měla invenčněji zapojit většinu písní do celkové koncepce představení. Takhle totiž zatím působí jako samostatná pěvecká čísla, která s příběhem souvisejí jen v slovní rovině, ale proč příslušná figura začala zpívat, nevidíme. Podobně samoučelně je do režijní koncepce zapojen i klavírní doprovod, byť v úvodu je nám představen jako jedna z dramatických postav hry, na kterou ale brzy zapomene.

Půdorysné i výtvarné řešení scény je dobré, stejně tak i jednotlivé kostýmy.

Boleradičtí ochotníci jsou zkušeným souborem, který připravuje své inscenace zodpovědně a s dostatečnou invencí a záměrem. V případě hry Na letním bytě si nekladli vysoké cíle. Přesto snaha o kultivovanou zábavu, jejímž prostřednictvím chci předávat chuť do života, zase není až tak nízký cíl. A ten se naplnil. Jen by to chtělo ještě lépe a šikovněji.

Jaroslav Kodeš

Divadlo BLIC, z. s., Ostrožná Nová Ves

HONZA A KOUZELNÁ FLÉTNA, pohádka

Divadlo BLIC z Ostrožské Nové Vsi uvedlo na Hanáckém divadelním máji v Němčicích nad Hanou 2016 hru Majky Koukolské v úpravě Andrey Helmichové Honza a kouzelná flétna s podtitulem Hravá pohádka o Honzovi, kterému se štěstí lepilo na paty. Autorka hru napsala původně pro amatérský divadelní soubor Hraničář v Rumburku asi před osmi lety, a posléze ji poskytla souboru BLIC, v němž působí její dcera Eva Koukolská, která se mj. spolu s Klárou Hrachovskou podílela na kostýmní výpravě inscenace.

Text pohádky vznikl jako autorský počín na půdě amatérského divadla. Pravda, není zcela původní, neboť čerpá z pohádkových motivů, které nalezneme v jiných známých pohádkách. Jeho kladem je však skutečnost, že má tzv. hlavu a patu, má hrdinu (Honzu), který musí něco vykonat, někomu pomoci, aby bylo zpětně pomoheno v nouzi jemu. Nechybí ani potřebné poslání.

Kladem inscenace je schopnost souboru jít nad prostou reprodukci textové předlohy, poutavě rozehrát jednotlivé situace hry. Je to umožněno především dobrou technickou výbavou mladého pětičlenného hereckého kolektivu a nemalým potenciálem v schopnosti řešit neotřelým způsobem výtvarnou – scénografickou složku inscenace. Z jinak vyrovnaného hereckého kolektivu zaujal především Hynek Helmich v roli Honzy.

Ona pochvalovaná schopnost rozhrávání situací má i svá úskalí, a to v nebezpečí, že herecká akce může zastříit podstatná dějová fakta. Konkrétně chybí větší akcent na smysl a funkci darovaných kouzelných plodů, hrušky a jablka. Jistý problém přináší i sekvence, v níž Pidimužík hledá způsob, jak poškádlit Honzu, kdy dochází k nechtěným reakcím dětského publika, s níž inscenátoři v zásadě nepočítají.

Inscenace pracuje s pestrou hudební a pěveckou složkou. Je otázkou, zda by neprospělo její stylové sjednocení, a to i z hlediska zdůvodnění volby písňě princezniny po uzdravení.

Navzdory uvedeným připomínkám lze konstatovat, že jsme viděli zdařilou inscenaci určenou dětskému publiku, kterou zdobí tvořivý přístup ve všech složkách.

Milan Strotzer

Klub dětského diváka: Honza a kouzelná flétna

Dnes mi děti na moje otázky odpověděly po představení takto:

„Chce se ti o představení mluvit?“ Šest NE, čtyři ANO.

„Šel by ses na představení podívat znovu?“ Šest ANO, čtyři NE.

„Doporučil bys zhlédnuté představení kamarádovi?“ Šest ANO, čtyři NE.

„Zaujalo představení podle tvého názoru i ostatní diváky v hledišti?“

Na poslední otázku odpověděly všechny děti ANO.

Bezprostředně po zhlédnutém představení byly děti plné chuti sdělovat mi svoje postřehy: „Připomínalo mi to pohádku Tři veteráni. Moderátoři uvedli Honzu, že byl línej a on nebyl. Líbily se mi kulisy. Líbilo se mi, že nebyla přestávka. Když se hadí princezna smála, tak to vypadalo spíš, jakoby se dusila. Skřítek byl luxusní.“

Při společném převyprávění děje se všechny děti živě, aktivně a docela hlučně zapojovaly do práce. Celý pohádkový příběh bez problémů převyprávěly. V příběhu si děti našly tato ponaučení „krást se nemá“, „měli bychom používat kouzelné slovíčko prosím“.

Z postav by si děti chtěly zahrát postavy: princezny, protože „měla hezké šaty“, Dory, protože „byla hodná a šikovná“, Skřítko, protože „byl ulítanejší a byl neutrální“.

Děti souboru vzkázaly, že se omlouvají za „hrozná“ slova, která na herce během představení vykřikl někdo z ostatních diváků a vyslovily pro soubor „doporučení“ týkající se komunikace herců s hledištěm.

Kulisy a kostýmy děti pochválily, reprodukováná hudba byla „synchronní“ s hereckou akcí na jevišti a ocenily i vlastní přetextování lidové písničky Já mám vraný koně.

Honza a kouzelná flétna ANEB:

Jak šel Honza do světa. Nafrněná princezna. O kouzelné flétničce.

Zdeňka Gregorová

Divadelní soubor Stonařov

ČERT NA ZEMI, báchorka se zpěvy

Stonařovští se představili ve velkém stylu. Ke své divadelní produkci si vybrali báchorku J. K. Tyla Čert na zemi. Lépe řečeno, vybrali si již upravenou předlohu slavné libeňské inscenace z přelomu 70. a 80. let minulého století, kterou navíc ještě upravil režisér souboru Michal Junášek. V podstatě se jedná o princip „divadla na divadle“, takže vesničané se sejdou, aby sobě navzájem si zahráli již výše zmíněnou báchorku pod vedením obrozeneckého pana učitele, který si samozřejmě přiřkl významnou roli Radovína. Představení má neskutečné tempo, takže je s podivem, že herci přes veškerá pohybová a velmi dobře odvedená pěvecká čísla dostáli konce ve zdraví a ve zdánlivé pohodě. Zvláště představitelka Káči Dana Tothová zaslouží absolutorium, totéž platí o představiteli čerta Salamandra Pavla Holíka.

Tím, že Michal Junášek umístil hned ve velké většině herce do podob herců v báchorce, tak trochu nám pak zatajil nějakou výpověď o nich samotných jako vesničanů, jejich osobních postojů a tužeb. Domnívám se, že samotný výsledek inscenace by tak doznal větší plastičnosti.

Ladilav Valeš

Říše loutek Kroměříž

POVÍDÁNÍ O PEJSKOVI A KOČIČCE, pohádka

Velmi známé prozaické dílo Josefa Čapka Povídání o pejskovi a kočičce, které autor napsal pro svoji dceru Alenku, doznalo už mnoha dramatizací a jevištních převodů. Loutkářský soubor Říše loutek si pro svoji inscenaci vybral dramatizaci Pavla Poláka a ještě si ji upravil. Na scéně vidíme jakýsi velmi dobře propracovaný domeček, s otevíracími okenicemi, zahrádkou a dvěma posuvnými a proměnnými paravány coby ploty, za kterými se mohou skrývat animátoři maňásků. Hlavní postavy příběhu Pejsek a Kočička jsou též maňásci, ale občas s nimi veřejně neiluzivně hrají i jejich animátoři. Celou inscenaci pak provází živý herec v postavě Vypravěče. Ten jednak posunuje děj epickými promluvami, jednak komunikuje velmi charizmaticky s dětmi v hledišti, a také přiznaně dotváří ruchovou složku inscenace od stolečku v portálu.

Inscenace je to propracovaná, dobře rytmicky vystavěná a zahraná. Čiší z ní všestranná zkušenost, je velmi zodpovědně a pečlivě nazkoušená. Snad by jí

slušela ještě invenčnější režie v divadelní metaforičnosti a znakovosti při práci s loutkou. A pozor na hraní s mikroporty. Dětem v hledišti se představení moc líbilo, a snad největší odměnou pro tvůrce byl výrok jednoho dětského diváka, že je vidět, že spolu mohou žít i tak dvě odlišné povahy jako jsou Pejsek a Kočička.

Jaroslav Kodeš

Klub dětského diváka: Povídání o pejskovi a kočičce

K zhlédnutému představení se děti vyjádřily následovně:

„Chce se ti o představení mluvit?“ Všichni ANO.

„Šel by ses na představení podívat znovu?“ Šest ANO, tři NE.

„Doporučil bys zhlédnuté představení kamarádovi?“ Všichni ANO.

„Zaujalo představení podle tvého názoru i ostatní diváky v hledišti?“ Všichni ANO.

Všechny děti z Klubu dětského diváka literární předlohu i televizní zpracování znaly. Ocenily, že je soubor pěkně „poskládal“ několik příběhů do dějové linky.

Děti se velmi pochvalně vyjadřovaly k scénografické složce představení. Zaujaly je funkční detaily scény, jako byl komín s kouřem, pumpa s tekoucí vodou, hodiny s pohybujícím se kyvadlem, otáčení sluníčka a mráčku. Vyslovily přání vidět, jak scéna vypadá a funguje z druhé strany.

Rovněž se jim líbilo, že kostýmy herců, kteří vodili loutky pejska a kočičky, byly sladěné s loutkami.

Postava Vypravěče podle dětí představení ozvlášťovala hrou na hudební nástroje a dobře komunikovala s dětským obecnstvem.

Kočička byla podle dětí pilná a pracovitá. Pejsek byl zase líný a ospalý. Pejsek a Kočička se k sobě chovali pěkně a přátelsky, spolupracovali spolu a byli na sebe hodní. Děti si z představení odnesly ponaučení „i protiklady spolu můžou žít“.

Drobné výtky děti vyjádřily k pečení dortu, který na scéně pejsek a kočička nepekli, ale vařili. A na závěrečné poděkování by herci měli přijít s loutkami.

Povídání o pejskovi a kočičce ANEB:

Jak vařili dort. Příběhy z chaloupky. Provokativní zajíci.

Zdeňka Gregorová

MedlOchoDi-Medlovské ochotnické divadlo

TŘETÍ SUDBA, rodinná hudební pohádka

MedlOchoDi čili Medlovské ochotnické divadlo, soubor který vznikl nedávno a má na repertoárovém kontě svou první inscenaci, měl svůj přehlídkový debut na letošním Hanáckém divadelním máji. Ke svému prvnímu inscenačnímu počínu si vybral hru Lumíra Kubátka Třetí sudba, kterou nastudoval v kolektivní režii členů souboru.

Autor uvádí, že je hra napsána na motivy pohádky Hanse Christiana Andersena Slavík. Z Andersena tu však zůstávají jen oba slavíci, jeden živý a druhý umělý. Téma však nesleduje, tak jako u Andersena, rozpor mezi živoucím (duchovním) a technickým (materiálním) rozměrem a přitakání jednomu z nich. „Tématem“ je tu spíše soupeření o moc, a to ať osob pozemských či nadpozemských, které zde představují tři sudičky, jeden sudba a jeho bratránek Notík.

Soubor neměl při volbě textové předlohy šťastnou ruku. Z nezkušenosti sáhl po škváru, který nemá ani hlavu ani patu, lze v něm vyčíst celou řadu alogičností včetně naprosto nesmyslných scén, které nemají pražádný vztah k ničemu dalšímu, o co by ve hře mohlo jít. Příklad za všechny ze samého úvodu hry jsou výroky sudiček a sudby nad právě zrozenou budoucí královnou. První ji dá do vínku samé pozitivní vlastnosti, druhá v tom pokračuje, byť se jí do sudby přimotají i nějaká negativa, třetí sudba je veskrze záporná, věští smrt královny. Je zde však ještě čtvrtá sudba, a ta říká, že když královna bude mít pozitivní vlastnosti tak, jak ji byly přisouzeny první sudičkou, tak ona třetí záporná sudba bude zrušena. Tady by, hned po prvním výstupu, mohla hra skončit, neboť královně jsou do vínku dány pozitivní vlastnosti, nemůže být jiná, takže třetí negativní sudba je automaticky anulována sudbou čtvrtou. Ale hra nekončí, pokračuje dál. Utápí se v ní soubor i diváci.

Soubor při tom věnoval velkou péči scénické i kostýmní výpravě a také hudební složce inscenace. Disponuje dobrým a rozmanitým typovým obsazením i hlasovým projevem. Herecká práce je logicky ve stadiu prvních krůčků na jevišti. Režijní práce absentuje. Při rozpravě o inscenaci s porotou soubor prokázal zájem o získávání divadelních poznatků a dovedností. Nelze mu než popřát, aby je rozvíjel, a to na kvalitních textových předlohách.

Milan Strotzer

Klub dětského diváka: Třetí sudba

„Chce se ti o představení mluvit?“ Šest NE, čtyři ANO.

„Šel by ses na představení podívat znovu?“ Šest ANO, čtyři NE.

„Doporučil bys zhlédnuté představení kamarádovi?“ Šest ANO, čtyři NE.

„Zaujalo představení podle tvého názoru i ostatní diváky v hledišti?“ Sedm NE, tři ANO.

Před společným vyprávěním o představení měly děti za úkol zakreslit do velkého nakresleného teploměru jak moc „stoupla“ nebo „klesla“ jejich aktuální nálada bezprostředně po představení. Jedno z dětí zakreslilo svou náladu níž, protože „se cítím skleslej a unavenej a nechápal jsem dobře děj“. Další z dětí uvedlo, že se mu nálada nezměnila a zbytek dětí uvedl, že se cítí líp než před představením. Náladu jim zvedly písničky nebo „pěkné a otočné kulisy“.

Při převyprávění děje pohádky jsme však společně narazili na několik otázek jako například: „Proč bratr sudiček říkal, že kletbu černé sudičky zlomí jasný rozum a čisté srdce, když to nebyla pravda? Byla kytara Notíka taky neviditelná? Co odlákalo umělého slavíka? Proč se o postavě Notíka mluvilo jako o hudebním strašidle, když nebyl strašidelný? Jakým způsobem vlastně došlo k záchraně a vysvobození královny?“

Při živé diskusi děti na tyto otázky nedokázaly najít uspokojivou odpověď.

Podle dětí nebylo Zlo v pohádkovém příběhu potrestáno, jen „zahnáno“.

Z postav by si děti rády zahrály postavu umělého slavíka, kytaristy, královny.

Třetí sudba ANEB:

Krásná hudba. Zlá sudička. Černá sudička. Tři sudičky. Kouzla. Slavícci.

Zdeňka Gregorová

Divadelní spolek v Rájci - Jestřebí

ZDRAVÝ NEMOCNÝ, komedie

Rájecko-Jestřebští divadelníci po loňském úspěšném představení Kočičí hra na němčických prknech zvolili tentokrát titul, který byl tak trochu úlitbou Františku Alexovi k jeho pětadesátinám. A udělali dobře, neboť František se jim odměnil vrchovatou měrou svého hereckého umění.

V komedii Zdravý nemocný to byl právě on, který byl hybatelem Moliérovy burlesky. V příběhu sobeckého hypochondra, který si umanol provdat svou dceru za hloupého až infantilního lékaře jen proto, aby měl zajištěnou pochybnou lékařskou péči.

Františku Alexovi se daří ve všech nuancích a fázích své herecké příležitosti. Je zároveň směšný, ironický, intrikující a zároveň i dojímavý. Ve hře mu zdárně sekunduje Hana Hortová jako služebná Tonička, u které bych se přimlouval, aby její promluvy, kterými glosuje chování svého pána, byly čitelnější, lépe řečeno sdělované jako mimoděk. Tím dojde i k větší odezvě u diváků. Ostatní soupevníci těchto dvou protagonistů, o kterých jsem se zmínil, se snaží v řádu a principu celé hry plnit své povinnosti ku prospěchu věci. Jenom představitel Tomáše by měl ubrat na své kreativitě.

Kostýmy v představení stylizované v žluto – černých barvách byly velmi platnou složkou, žel nemyslím si to již o scéně, neboť se domnívám, že použití „stavebnicových kostek“ spíše představení rušilo. Osobně jsem neshledal při jejich stavbě a potažmo i demontáži princip a důvod takto konat.

Tento vjem však nepokazil konečný výsledek. Strávili jsme příjemný večer. Šikovnému tandemu režisérek přeji hodně sil a invence do dalších projektů.

Ladislav Valeš

ČERVIVEN senior, Krnov

BEDŘICH A JUDITA, operní fantasy pro mládež

Divadelní soubor Červiven senior z Krnova uvedl na Hanáckém divadelním máji 2016 dramatizaci nedokončeného románu Karla Čapka Život a dílo skladatele Foltýna pod názvem Bedřich a Judita. Autorka dramatizace Petra Severinová připravila souboru tzv. na tělo textovou předlohu, v níž ve zkratce převyprávěla

Čapkův nedokončený román. Využila nejen svědectví jeho manželky o záměrech autora pro jeho další pokračování, ale také texty Ivana Olbrachta z knihy Biblické příběhy.

Dramatizace je zdařilou předlohou k jevištnímu ztvárnění poměrně obsáhlého díla v intencích svébytné poetiky souboru, je v ní obsaženo vše podstatné k tomu, aby bylo čitelné myšlenkové poselství Čapkova díla. Životní příběh skladatele Bedy Foltena provazuje biblický příběh Judity a Holoferna. V závěru inscenace se oba propojí. Biblická Judita zabíjí Holoferna a skladatelem vysněná Judita zabíjí Foltena.

Inscenace v režii Petry Severinové má pevný řád. Pracuje výsostně s divadelní zkratkou, s prostředky znakového herectví. Poměrně členitý příběh je inscenací převyprávěn srozumitelně, jednotlivé situace jsou budovány tak, aby zprostředkovaly potřebná významová sdělení. Role Foltena se na velmi dobré úrovni zhostil Karel Vaněk, v mnoha ostatních rolích mu neméně dobře sekundují Michal Kuča a Hana Musilová. Protagonisté hry zvládají v přijatelné míře i hudební a operní party. Ocenění si zaslouží i péče věnovaná kostýmní výpravě.

Představení souboru v Němčicích bylo teprve druhou či třetí reprízou. Při další cestě inscenace po divadelních jevištích by bylo ku prospěchu, kdyby inscenátoři upřeli pozornost na plasticitu hereckého projevu, a to zejména v různých fázích vývoje postavy Bedy Foltena a Karly/Charlotte. Tím by napomohli i celkovému tempo-rytmu inscenace. Bylo by též dobré, kdyby se herecký soubor držel své poetiky. Kdykoliv se totiž ponoří do hlubších psychologických motivací a jednání, je zřejmé, že mu herectví tohoto typu není vlastní. Pozornost by si zasloužilo zpracování některých replik hry, aby se nestávalo, že podstatná sdělení unikají divákově pozornosti.

Navzdory ke zde uvedeným připomínkám je třeba konstatovat, že jsme viděli velice zdařilou inscenaci amatérského činoherního divadla pro děti či mládež. Divácká adresa ale míří spíše k třináctiletým a starším.

Milan Strotzer

Klub dětského diváka: Bedřich a Judita

„Chce se ti o představení mluvit?“ Šest NE, čtyři ANO.

„Šel by ses na představení podívat znovu?“ Čtyři ANO, šest NE.

„Doporučil bys zhlédnuté představení kamarádovi?“ Šest ANO, čtyři NE.

„Zaujalo představení podle tvého názoru i ostatní diváky v hledišti?“ Čtyři NE, šest ANO.

Do slovní reflexe k tomuto představení se z dětí zapojily jen ti starší, pro mladší děti byl děj představení složitý a neporozuměly mu. Samy děti nazvaly představení „trošku odborné, vhodné pro nás starší, tragické“.

Podle dětí je představení vhodné pro děti od sedmé třídy a starší, dospělé publikum.

K představení se děti vyjádřily takto: „Bylo to o skladateli, který se chtěl proslavit, ale nebyl schopen nic vymyslet. Byl beznadějný, výbušný, strašně si věřil, pyšný, ale vyloženě zlej nebyl, spíš zoufalejší a nešťastnější, na začátku se mu posmívali a proto si to chtěl kompenzovat, aby všichni kulili oči.“

Děti vyslovily názor, že člověk by měl vždycky zůstat sám sebou a věřit si.

V shlédnutém představení děti našly tyto myšlenky: „Neposmívat se druhým. Peníze nejsou všechno. Být sám sebou.“

Děti pochválily všechny tři účinkující herce a jejich ztvárňování několika postav, podle dětí byly všichni dobrými hudebníky i zpěváky, pochvalně se vyjádřily i k scénografickému provedení.

Bedřich a Judita ANEB:

Šílený muzikant. Opera. Proč se neposmívat. Foltýn.

Zdeňka Gregorová

Morkovští ochotníci

SKYFY, vědeckofantastická komedie

Je vidno, že Morkovští ochotníci si svou divadelní cestičku vyšlapávají sebejistým krokem. Snaží se na ní zanechat stopy své originality, o které se však dá polemizovat.

Osobně jsem přesvědčen, že se soubor nachází ve fázi, kdy je na jejich cestě budou provázet nadšení a oddanost diváci, ale budou i tací, pro které by byla společná cesta nepřijatelná. Za sebe osobně se přiznávám, že zatím jdu v jejich šlépějích. Odmítám však nést kyblíček s barvou a značit jimi směrovky. Zároveň jsem přesvědčen, že by mi jej těžko svěřili, neboť soubor s rozkoší sobě vlastní

chce zcela záměrně samotného diváka zmást a umístí směrovku tak, že se divák točí v kruhu a chvíli mu trvá, než najde tu správnou cestu. Omlouvám se za delší úvod, ale v tomto případě to považuji za správné, neboť jak jinak vysvětlit a ozřejmit synopsi hry Marie Tesař.

Soubor nás zve prostřednictvím cestovní agentury Skyfy na cestu paralelními světy, mění se čas, mění se prostor, mění se režim, mění se však lidé? Nemění! Zůstávají zcela stejní a nepoučitelní. To vše je ve hře obsaženo a má to své opodstatnění. Jenom by to chtělo větší sebekontrolu. Jednotlivé skeče mají rozdílnou vypovídající hodnotu a dalo by se říci, že mohou snadno sklouznout až na samé dno pouhého výsměchu. V tomto případě mám na mysli skeč o mužském světě. Naproti tomu se jeví skeč o nacismu jako skvostná a mrazivě působivá moralita o zvrácenosti lidské duše.

Pokud by takto vypracovaných záležitostí bylo více, divák by odcházel zasažen. A zde vidím velkou rezervu souboru. Soubor umí vypracovat skeče, umí pracovat s pointou, má šikovné herce, ale zahlcuje se přehrší nápadů, které je třeba přesně utřídit.

V každém případě jsme byli svědky velmi zajímavého představení, o kterém se dá dlouze a dlouze diskutovat. A to není málo!

Ale o to zřejmě Marii Tesař šlo.

Ach vy neznáma, kdy konečně poznám vaši tvář...

Ladislav Valeš

DIVADLO DOSTAVNÍK Přerov

STRAŠIDLO CANTERWILLSKÉ, komedie

Oscar Wilde napsal Strašidlo Canterwillské jako svoji ranou prózu někdy kolem roku 1887 a už tehdy se dokázal prostřednictvím ironie vysmát směšným tradicím na obou stranách oceánu. Ale stejně tak ruku v ruce fandí tomu, co má naopak trvalou hodnotu, jako je třeba porozumění a soucit s bližním. Dramatizací této humorné prózy je asi nespočet, včetně filmové a rozhlasové podoby. Ne všechny jsou stejně zdařilé, aby vždy dokázaly vystihnout autora v jeho myšlenkové i formální dokonalosti.

Bohužel je tomu i v případě úpravy Romana Vencla, která se stala předlohou pro inscenaci přerovského Dostavníku. Upravovatel místo nejstaršího syna Otisových přivádí na scénu další dvě strašidla, která jsou jakoby na návštěvě u sira Simona a povzbuzují jeho Ducha ve strašení. Naopak nedává mnoho prostoru dvojčatům, která mají strašidlo „terorizovat“, jakkoli mu ztrpčovat život, aby postupně ztrácel sílu a už jen toužil po vysvobození z trestu. I Viktorie má v této úpravě málo místa pro porozumění strašidlu. A tak odchod na hřbitov příliš nenaplnuje ono tajemné proroctví kdy v sídle Canterwillů nastane konečně klid.

Inscenace přerovských se příliš nezabývala poselstvím autora, ale zaujala ji spíše zábavná stránka předlohy. Akcentovala komické rysy v charakterech postav či v ději a záměrně rezignovala na promyšlenější řešení situací či syžetu. Ale protože má ve svých řadách šikovné a zkušené herce, celkem bezproblémově udržela pozornost dětského diváka. Chtělo by to ovšem místy zlepšit souhru. Dále domyslet některé nepřesnosti jako kostým Vévody Biltona, smysluplnost scén strašidelných komtesek či přidaných písniček, nelogičnosti s pohřbením ostatků když se jinde říká, že se tělo lorda Canterwille nenašlo, a také být pečlivější v práci se zvukovou složkou inscenace.

Jaroslav Kodeš

Klub dětského diváka: Strašidlo Canterwillské

„Chce se ti o představení mluvit?“ Dva NE, osm ANO.

„Šel by ses na představení podívat znovu?“ Všichni ANO.

„Doporučil bys zhlédnuté představení kamarádovi?“ Všichni ANO.

„Zaujalo představení podle tvého názoru i ostatní diváky v hledišti?“ Všichni ANO.

Děti zhlédnuté představení označily jako žánr „drama, komedie, detektivní komedie, dramakomedie“.

Přiznaly se, že atmosféra představení byla „malinko“ strašidelná a to hlavně díky použití zvukových efektů. Kulisy se dětem líbily, avšak fotografie okna se podle dětí do interiéru zámku příliš nehodila. Děti by také uvítaly, kdyby interiér pokoje byl přesnější, protože se o něm mluvilo jako o jídelně i knihovně.

Během našeho slovního hodnocení představení vznikla diskuse nad „krvavou skvrnou“. Děti vyslovily názor, že by bylo lepší, kdyby soubor našel způsob, jak skvrnu na jevišti udělat a ne jen o skvrně mluvit.

Při kolektivním převyprávění příběhu se pro děti rozkrylo problematičtější místo týkající se vztahu sira Simona a Virginie, děti neviděly, že by se tyto postavy postupně sbližovaly a také jim postava Virginie nepřipadala, že by se nějakým výraznějším způsobem odlišovala od zbytku americké rodiny, bráno ve vztahu ke canterwillskému strašidlu. Děti si posteskly, že nejdůležitější scéna příběhu, tedy vysvobození sira Simona z prokletí, se před jejich zraky na jevišti neudála.

Z postav by si děti nejraději zahrály Strašidlo, Služebnou, starého lorda, Otise.

Děti souboru vzkázaly, že efekty použité v představení byly „velice technicky zdařilé“.

Strašidlo Canterwillské ANEB:

Duch. Američani na zámku. Záhada Canterwillského panství. Američani v Anglii.

Zdeňka Gregorová

Ochotnice Otnice

PODHORSKÝ PENZION, komedie

Tentokrát již druhý soubor na této přehlídce, který se žádné přehlídce nezúčastnil. A shodou okolností si vybral tak jako předcházející soubor z Medlova ke své produkci stejného autora, tedy Lumíra Kubátka.

Soubor po mnoha a mnoha letech obnovil svoji činnost ve své obci, takže výše uvedený titul je jejich prvotinou. Ve výsledku jejich práce se jedná o slušné sousedské divadlo, jehož cílem je především setkání, setkání se sebou samými, setkání se svými blízkými a sousedy. A to je na souboru přinejmenším sympatické. Pokud půjde soubor touto cestou dál, je to jeho volba a nikdo mu to vyčítat nebude, svých diváků doma a v blízkém okolí bude mít dost a dost.

Pokud se soubor bude chtít zdokonalovat a být poučenější, musí zařadit vyšší level, vyšší rychlostní stupeň, a to především začíná u výběru scénáře, případně jeho úpravě.

Scénář Lumíra Kubátka není právě tím scénářem, na kterém by soubor vyrostl. Naopak pan Kubátko by měl souboru platit za každé uvedení svého nesmyslného a užvaněného dílka.

O tom, že soubor chce dokázat více, bylo i znakem společné diskuze po představení, aspoň za sebe jsem ten pocit měl.

V každém případě soubor má co nabídnout v hereckém potenciálu ať je to Marta Jedličková, Naďa Matoušková, Zdeňka Křivánková, Roman Svoboda, Pavel Mezuláník a další...

Nechť se jim daří.

Ladislav Valeš

Ochotnický spolek Divadla hanácká obec Prostějov

POŠŤÁCKÁ POHÁDKA, pohádka

Posledním soutěžním představením Hanáckého divadelního máje 2016 určeného dětskému publiku byla dramatizace Pohádky poštácké od Karla Čapka. Na němčickém jevišti ji uvedl Ochotnický spolek Divadla Hanácké obce Prostějov.

Repertoár souboru se v oblasti pro děti opírá o kvalitní textové předlohy. Nejinak tomu bylo i při volbě posledního titulu, který prostějovští nastudovali. Próza Karla Čapka je nepochybně kvalitní výchozí předlohou pro dramatizaci. Tu připravila režisérka souboru Hana Lužná. Použila jednak přímé řeči obsažené již v Čapkově pohádce, v některých jejích částech však dramatizátorka musela vyřešit transformaci epického vyprávění pro činoherní jeviště. To se týká vlastního úvodu líčení poštovního úřadu s jeho nejrůznějšími zákazy a cesty poštáka Kolbaby při hledání adresátky dopisu, na nějž pisatel opomněl napsat adresu. Hana Lužná našla způsob, jak převést epické pasáže do jevištních akcí a hereckého jednání. Její dramatizaci lze označit jako zdařilou, jako dobrý textový základ pro jevištní ztvárnění.

Inscenace stojí na herecké práci technicky vybaveného a vyrovnaného hereckého kolektivu. Z něj zaujali především Milan Urbanovský v roli Pana Kolbaby a Lukáš Kameníček coby Bača. Čapkův příběh je inscenací převyprávěn přehledně a poutavě. Ještě větší poutavosti by mohlo být dosaženo, pokud by se prostorově, světelně a zejména herecky dopracovala první scéna poštovních

skřítků. Je dlouhá, v herecké práci nepřesná, v aranžmá nelogická a navíc na ní není příliš vidět. Přehodnocení by si zasloužila i ta část inscenace, v níž Pan Kolbaba putuje od místa k místu s cílem doručit dopis bez adresy. Použité prospekty či spíše větší obrazy, na nichž jsou namalována pouze tři z několika míst, kudy Kolbaba putuje, jsou pouze ilustrací, a to navíc neúplnou. Manipulace s pojízdými panely, na nichž jsou obrazy umístěny, je obtížná a neorganická. Jako pouhá ilustrace působí také plošně vyvedený automobil, který sotva může splňovat to, co předloha vyžaduje. Zde by se vyplatilo nalézt zcela nové řešení tak, aby mohla jízda automobilu evokovat jak pomalou, tak rychlou a stále rychlejší jízdu a nakonec i let.

Vzhledem k tomu, že je inscenace na začátku cesty za publikem, dozajista by se vyplatilo dořešit a jevištně dopracovat výše zmíněné scény tak, aby došlo k povýšení úrovně jinak vcelku zdařilého inscenačního počínu.

Milan Strotzer

Klub dětského diváka: Poštácká pohádka

„Chce se ti o představení mluvit?“ Sedm NE, tři ANO.

„Šel by ses na představení podívat znovu?“ Sedm NE, tři ANO.

„Doporučil bys zhlédnuté představení kamarádovi?“ Sedm ANO, tři NE.

„Zaujalo představení podle tvého názoru i ostatní diváky v hledišti?“ Všichni ANO.

Před posledním povídáním si děti opět „změřily výši aktuální nálady“, kterou zaznamenaly na nakreslený velký teploměr.

Podle dětí se děj příběhu odehrával v „neurčité pohádkové době“, úvodní scéna s příchodem několika postav na poštu byla podle názoru dětí dobrá pro vytvoření atmosféry a děti z mateřských škol, které neumí číst, se podle ní mohly dozvědět, co je na poště zakázáno.

Posléze děti živě diskutovaly o postavách poštovních skřítků, které nazvaly „trpaslíky, šotky a budíky – podle zvuku, který vydávali“. Ocenily jejich kostým, nožičky, a že mluvili „héliovým hlasem“. Děti je charakterizovaly jako „pracovití, neškodní, přítulní, starali se o dopisy a měli schopnost číst dopisy přes papír“.

Děti se pochvalně vyjádřily k scénografickému řešení představení, líbila se jim pasáž, jak šel pan Kolbaba do světa, a vyjádřily uznání s herci, kteří kulisy posouvali. Líbily se jim písničky a postavy, které pan Kolbaba potkal.

Ke konci příběhu děti poznamenaly, že pan Kolbaba rok a den putoval proto, „aby pošta dostala ty dvě koruny“.

Z postav by si rády zahrály skřítky, pana Kolbabu, Frantíka.

Děti si v představení našly ponaučení „že je důležité označit dopis známkou a adresou“.

Poštácká pohádka ANEB:

Nepodepsaný dopis. Co neudělat pro 2 koruny.

Dlouhá pracovní doba pana Kolbaby.

Zdeňka Gregorová

DS BEZCHIBI BRTNICE

SEX, ČACHRY A KULTURA PRO VŠECHNY, drsná komedie

Soubor je znám svojí promyšlenou dramaturgií a jejich výběr her v posledním období je úctyhodný, a právě výše uvedený titul se směle řadí k těm nejlepším, které soubor má nebo měl na svém repertoáru. Hra francouzského dramatika Laurenta Baffie je neúprosnou kritikou zábavního průmyslu. Jsme svědky natáčení televizní vědomostní soutěže a jeho zákulisí včetně všech nešvarů, problémů a intrik. Režisér v podání Michala Lurie je excelentní ukázkou naprosto tvrdého a neúprosně chladného produktu spotřební zábavy.

Zdárně mu sekunduje Robert Nevole jako moderátor Štefan. V jeho roli shledávám promyšlenou a zajímavou studii člověka, jenž se pere se svou sexuální orientací, aniž by sklouzl k případné lascivnosti či k trapnosti. Tyto výkony obou zmíněných protagonistů patří jednoznačně ke kladům celého představení. Představení si získalo diváky také svou atraktivností a neokázalostí nevšedního prostředí, až na drobnější výtky, které se víceméně dotýkaly technických záležitostí, bylo zdárným zakončením němčické přehlídky.

Ladislav Valeš

Závěrečné slovo poroty.

Hanácký divadelní máj se svojí třicetiletou tradicí patří v republice k těm nejstarším, ale hlavně nejrozsáhlejším amatérským divadelním festivalům vůbec. Od soboty 30. dubna do pátku 6. května 2016, se tu letos v soutěži představilo šestnáct divadelních souborů. Osm usilujících o postup na Národní přehlídku Popelka Rakovník a osm o postup na Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou.

Dramaturgie přehlídky nabídla v části pro dospělé převážně komediální žánr, a to jak z produkce české klasiky, tak té současné od domácích i cizích autorů. V části pro děti pak původní pohádky, jevištní adaptace či dramatizace prozaických předloh, nebo vlastní autorské počiny. Viděli jsme i černou komedii pro dospělé z autorské dílny Morkovských ochotníků. Rozpětí veseloherního žánru pak šlo od laskavé veselohry až po drsnou frašku, od strašidelné komedie až po tvrdou komedii v linii coolness. Vedle dramatiků prověřených praxí jako jsou Tyl, Stroupežnický, Moliere, Wilde, bratři Čapkové, tak se v programu objevila i jména autorů méně amatéry hraných textů jako například Josef Štolba, Michel Clément, Laurent Baffie a jedno jméno velmi problematického zato plodného českého autora Lumíra Kubátka, jehož texty zatím nedosahují minimální literární úrovně.

Jestliže soubory zvolí pro svoji inscenaci kvalitní předlohu, nebo mají ve svých řadách šikovné dramatizátory či upravovatele dobré prózy, lze s téměř stoprocentní pravděpodobností konstatovat, že i jejich jevištní výsledek bude minimálně dobrý. A to i u začínajících divadelních kolektivů, jejichž divadelní zkušenost je minimální. Naproti tomu, problematickou předlohu málokdy zachrání excelentní herecké výkony, neboť to pořádně vlastně ani nejde. O režii nemluvíme, neboť ta by měla hned v zárodku takovou předlohu odhalit a ani se ji nepokusit studovat. A to je i případ dvou souborů hrajících na letošním HDM, které předem neprokoukly nedostatky textů autora Lumíra Kubátka, a se svými inscenacemi se tak dostaly do slepé ulice. Pakliže divadelní kolektivy při studiu nových inscenací nerezignují jen na pouhé „pojdme si zařadit za každou cenu“, nebo na to, že i hloupá inscenace „si najde svého diváka“, určitě jejich příští tvorba dozná vyšší kvality. A pozor, najít kvalitní původní dramatický text pro děti, je dvojnásob těžší než pro dospělé, neboť těch špatných je víc než tři čtvrtě známé produkce. Proto cesta přes jevištní převod dětské prózy může být často i vhodným řešením.

Když si zpětně promítneme v paměti všechna představení uvedená na letošním Máji, pak vlastně kromě dvou inscenací, jenž se opřely o nekvalitní předlohu, ostatní mají minimálně dobrou kvalitu. Někde vyšší, někde nižší, to už je dáno mnoha dalšími faktory. Především hereckými výkony, režii a scénografií. Sejdou-li se minimálně tyto tři složky v náležitém poměru s talentem, je zaručen opravdu krásný divácký zážitek. A toho se nám na letošním jubilejním HDM dostalo v jedné opravdu skvostné inscenaci. Mnimálně další tři inscenace pak ještě dosáhly na pomyslnou druhou příčku. Ocenění předaná jednotlivcům i kolektivům se to snaží i zohlednit.

Jsme na konci letošní přehlídky. Z pohledu odborné poroty můžeme konstatovat, že přehlídka byla úspěšná a vlastně i potěšující, neboť úroveň vesnického divadla v tomto regionu se zvyšuje, a také přibývá míst, kde se obnovuje ochotnická tradice. Za to, že tohle můžeme konstatovat, patří poděkovat především samotným tvůrcům nacházejícím potřebu se sdružovat za cílem smysluplné práce, ale také i pořadatelům, kteří pravidelně umožňují těmto kolektivům se potkávat a konfrontovat tak výsledky své práce na jednom místě. Tolik za letošní porotu. Děkuje NĚMČIČTÍ!

Jaroslav Kodeš, předseda poroty

VÝSLEDKOVÁ LISTINA HANÁCKÉHO DIVADELNÍHO MÁJE NĚMČICE NAD HANOU 2016

Čestná uznání HDM 2016

v kategorii dětských představení

DS Bez kamen Uherčice v inscenaci hry Josefa Horáčka O spanilém princovi

Simoně Jedličkové za roli princezny Lidunky

Milanu Suchánkovi za roli čarodějnice Mufleny

**Divadlo BLIC, z.s., Ostrožská Nová Ves v inscenaci hry Majky Koukolské Honza
a kouzelná flétna**

Hynku Helmichovi za roli Honzy

Kláře Hrachovské a Evě Koukolské za scénu a kostýmy

ČERVEN senior, Krnov v inscenaci hry Karla Čapka

Bedřich a Judita

Michalu Kučovi za role v inscenaci

Souboru Červíven senior za kostýmy k inscenaci

DIVADLO DOSTAVNÍK Přerov v inscenaci hry Oscara Wilda

a Romana Vencla

Strašidlo Canterwillské

Renatě Bartlové za roli Umneyové

Lence Hilbertové za roli Virginie

Ochotnický spolek Divadla hanácká obec Prostějov v inscenaci hry

Karla Čapka a Hany Lužné

Poštácká pohádka

Haně Lužné za scénář k inscenaci

Čestná uznání HDM 2016

v kategorii představení pro dospělé

**DS Na štaci, z.s., Němčice nad Hanou v inscenaci hry Michaela Clémenta Ani o
den dýl!**

Miluši Poláckové za roli nápovědy

DS Berani Těškovice v inscenaci hry Ladislava Stroupežnického

Naši furianti

Boženě Lindovské za roli Dubské

Divadelní soubor Stonařov v inscenaci hry Josefa Kajetána Tyla

Čert na zemi

Lence Doležalové za roli Milosty

Pavlu Holíkovi za roli Salamandra

**DS bratří Mrštíků Boleradice v inscenaci Josefa Štolby
Na letním bytě**

Marii Sokolářové za roli Marie Kapičkové

Divadelní spolek v Rájci - Jestřebí v inscenaci Moliérovy hry

Zdravý nemocný

Haně Hortové za roli Toničky

Haně Kuběnové a Ivě Müllerové za režii

DS Rájec - Jestřebí za inscenaci

Morkovští ochotníci v inscenaci hry Marie Tesař

Skyfy

Hereckému kolektivu Morkovských ochotníků za realizaci konceptu Skyfy

Ochotnice Otnice v inscenaci hry Lumíra Kubátka

Podhorský penzion

Martě Jedličkové za roli Nitkové

CENY HDM 2016

v kategorii dětských představení

**Kroužek divadelních ochotníků ve Hvozdné, z.s. v inscenaci hry Terezy
Večeřové a Jaroslava Vidláře**

Včelí medvídci

Tereze Večeřové a Josefu Murčekovi za scénografii k inscenaci

ceny věnovala: Drogerie Navrátil

Říše loutek Kroměříž v inscenaci hry Josefa Čapka

Povídání o pejskovi a kočičce

Jiřímu Lisému za scénu a loutky

cenu věnoval: MOPS Jan Hrabal, Němčice nad Hanou

ČERVIEN senior, Krnov v inscenaci hry Karla Čapka

Bedřich a Judita

Petře Severinové za scénář a režii

cenu věnovali: Drogerie Navrátil a Město Němčice nad Hanou

DIVADLO DOSTAVNÍK Přerov v inscenaci hry Oscara Wilda

a Romana Vencla

Strašidlo Canterwillské

Zdeňku Hilbertovi za roli ducha lorda Canterwilla a za podíl na hudební složce

cenu věnoval: MOPS Jan Hrabal, Němčice nad Hanou

Ochotnický spolek Divadla hanácká obec Prostějov v inscenaci hry

Karla Čapka a Hany Lužné

Poštácká pohádka

Milanu Urbanovskému za roli Pana Kolbaby

cenu věnoval: DS Na štaci a ředitelka HDM Jana Oulehlová

CENY HDM 2016

v kategorii představení pro dospělé

DS Na štaci, z.s., Němčice nad Hanou v inscenaci hry Michaela Clémenta Ani o den dýl!

Petře Konečné za roli Sofie

cenu věnovalo: V.H.P. Ivanovice s.r.o.

Jaroslavu Lejnarovi za roli Pavla

cenu věnovalo: Elektro – Jana s.r.o., Němčice nad Hanou

Jiřímu Vosičkovi za roli Martina

cenu věnovalo: Železářství – Domácí potřeby, Oralovi

Divadelnímu souboru Na štaci Němčice nad Hanou za inscenaci hry

cenu věnovalo: Město Němčice nad Hanou

DS Berani Těškovice v inscenaci hry Ladislava Stroupežnického

Naši furianti

Jiřímu Vavrečkovi za roli radního Buška

cenu věnovala: Pěstitelská pálenice Mlýnský dvůr, Němčice nad Hanou

DS Berani Těškovice za hudební a pěveckou složku

cenu věnovala: Pěstitelská pálenice Mlýnský dvůr, Němčice nad Hanou

Divadelní soubor Stonařov v inscenaci hry Josefa Kajetána Tyla

Čert na zemi

Daně Tothové za roli Kačeny

cenu věnoval: DS Na štaci

Ivanu Šulcovi za role Mefista a Ludimora

cenu věnovala: Pěstitelská pálenice Mlýnský dvůr, Němčice nad Hanou

DS Stonařov za pěveckou složku v inscenaci hry

cenu věnovala: Pěstitelská pálenice Mlýnský dvůr, Němčice nad Hanou

**DS bratří Mrštíků Boleradice v inscenaci Josefa Štolby
Na letním bytě**

Janu Korábovi za roli Eusebia Vostrého

cenu věnoval: Květoslav Černý

**Divadelní spolek v Rájci - Jestřebí v inscenaci Moliérový hry
Zdravý nemocný**

Františku Alexovi za roli Arganta

cenu věnoval: MOPS Jan Hrabal, Němčice nad Hanou

Morkovští ochotníci v inscenaci hry Marie Tesař

Skyfy

Marii Tesař za koncept inscenace Skyfy

cenu věnovala: Iveta Havlíčková – správa a údržba nemovitostí a čištění
automobilů a Pěstitelská pálenice Mlýnský dvůr, Němčice nad Hanou

DS BEZCHIBI BRTNICE v inscenaci hry Laurenta Baffie Sex, čachry a kultura pro všechny

Michalu Lurie za roli Režiséra J. P.

cenu věnovalo: Železářství – Domácí potřeby, Oralovi a DS Na štaci

Robertu Nevole za roli Štefana

cenu věnoval: Olomoucký kraj a DS Na štaci

Cenu přípravného výboru za nastudování inscenace získal

DS Ochotnice Otnice za inscenaci hry Lumíra Kubátka

Podhorský penzion

cenu věnoval: DS Na štaci

a

DS MedlOchoDi-Medlovské ochotnické divadlo

Třetí sudba

cenu věnovala: Iveta Havlíčková – správa a údržba nemovitostí a čištění automobilů

Cenu Klubu dětského diváka získalo

DIVADLO DOSTAVNÍK Přerov

za inscenaci hry Strašidlo Canterwillské

Cenu diváka 2016 získal

DS Na štaci, z.s., Němčice nad Hanou za inscenaci hry Ani o den dýl!

cenu věnovalo: Město Němčice nad Hanou

NOMINACE A DOPORUČENÍ NA NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY

Na národní přehlídku amatérského divadla pro děti a mládež

Popelka Rakovník

odborná porota doporučuje

soubor **Červiven senior Krnov** s inscenací

Bedřich a Judita

Na národní přehlídku venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim Vysoké nad Jizerou 2016 jsou na návrh odborné poroty doporučeny tyto soubory a jejich inscenace:

na 2. místě

DS Stonařov s inscenací
„Čert na zemi“

na 1. místě

DS Rájec-Jestřebí s inscenací
„Zdravý nemocný“

Nominaci na národní přehlídku získává

DS „Na štaci“ Němčice nad Hanou s inscenací
Ani o den dýl!

Výsledky divácké soutěže

DS Na štaci z. s., Němčice n.H.	Ani o den dýl!	2,989
DS Berani Těškovice	Naši furianti	2,907
DS bratří Mrštíků Boleradice	Na letním bytě	2,650
Divadelní soubor Stonařov	Čert na zemi	2,729
Divadelní spolek v Rájci - Jestřebí	Zdravý nemocný	2,771
Morkovští ochotníci	SKYFY	2,803
Ochotnice Otnice	Podhorský penzion	2,587
DS BEZCHIBI BRTNICE	Sex,čachry a kultura pro všechny	2,606

Přehled návštěvnosti

SOUBOR	INSCENACE	POČET DIVÁKŮ
DS Bez kamen Uherčice	O spanilém princovi	93
DS Na štaci, z.s., Němčice nad Hanou	Ani o den dýl!	223
KDO ve Hvozdné, z. s.	Včelí medvídko	123
DS Berani Těškovice	Naši furianti	79
DS bratří Mrštíků Boleradice	Na letním bytě	135
Divadlo BLIC, z.s. Ostrožská Nová Ves	Honza a kouzelná flétna	195
Divadelní soubor Stonařov	Čert na zemi	74
Říše loutek Kroměříž	Povídání o pejskovi a kočičce	223
MedlochoDi-Medlovské ochotnické divadlo	Třetí sudba	82
Divadelní spolek v Rájci-Jestřebí	Zdravý nemocný	142
ČERVIVEN senior, Krnov	Bedřich a Judita	93
Morkovští ochotníci	SKYFY	196
DIVADLO DOSTAVNÍK Přerov	Strašidlo Canterwillské	52
Ochotnice Otnice	Podhorský penzion	131
Ochotnický spolek Divadla hanácká obec Prostějov	Pošťácká pohádka	223
DS BEZCHIBI BRTNICE	Sex,čachry a kultura pro všechny	147
CELKEM		2 211

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ ANDERSENOVA HVĚZDIČKA

Vyhlášení literární soutěže pro žáky Základní školy Němčice nad Hanou již proběhlo, a to 2. května 2016, kdy byli vítězové slavnostně oceněni před zraky svých spolužáků a učitelů. Každá z odevzdaných prací byla něčím výjimečná a vybrat ty nejlepší nebylo pro porotu snadné. Přesto vybrala z 64 odevzdaných prací 12 nejlepších a to ve čtyřech kategoriích: 1. kategorie (1. – 3. třída), 2. kategorie (4. – 5. třída), 3. kategorie (6. – 7. třída) a 4. kategorie (8. – 9. třída). Stejně jako v loňském roce i v tom letošním převažovala próza, která byla zastoupena 49 pracemi, poezie pak 14 pracemi a dokonce jsme dostali jeden časopis.

SEZNAM VÍTĚZŮ:

1. Kategorie (1. – 3. třída)

1. místo: **Karolína Potáčová, 2.A**

2. místo: **Kristýna Křivánková, 1.A**

2. Kategorie (4. – 5. třída)

1. místo: **Nikola Kuchaříková, 5.A**

2. místo: **Tomáš Nosek, 5.A**

3. místo: **Lucie Kuchaříková, 5.A**

Zvláštní cena: **Daniela Oulehlová + Veronika Šebestová**

3. Kategorie (6. – 7. třída)

1. místo: **Miroslava Minaříková, 7.A**

2. místo: **Martin Kyselák, 7.A**

3. místo: **Pavel Bartošík, 7.A**

4. Kategorie (8. – 9. třída)

1. místo: **Petr Kundel, 8. třída**

2. místo: **Karolína Hrubá, 9. třída**

3. místo: **Bohuslava Fréharová, 9. třída**

UKÁZKY VÍTĚZNÝCH PRACÍ:

Stará škola

Když chodil děda do školy,
nebyly žádné iPady,
na lavici měl kalamář,
platil úplně jiný školní řád.

Když někdo zlobil, neměl mobil,
aby si mámě zavola!
Rákoskou dostal – ani nemuk,
doma se ani neozval!

Do školy chodilo se pěšky,
auta téměř nebyly,
dneska si děti vozí „zadky“,
jakoby nohy neměly!

Křídou se psalo na tabuli,
ta byla jasně zelená,
kde že by hrála obrazovka,
o tom se dědovi jen zdá.

Martin Kyselák, 7. A

Životopis telefonu Tesla

Dobrý den. Jsem telefon v invalidním důchodu. Mám dlouhé vedení. Vyrobili mě ve firmě Tesla v roce 1970. Můj otočný číselník je průhledný, uprostřed bílý. Vystudoval jsem telefonní školu v Praze, konkrétně obor zahraniční komunikace a telefonní předvolby. Po dvou měsících ležení ve skladu mě poslali na praxi do Masarykovy nádražní budovy v Praze. Během praxe jsem sloužil na několika místech, ale nakonec mě nechali na hlavním nádraží, jako informační telefon. Zde mi byl stržen informační lístek, abych nebyl identifikován z důvodů nepovolených hovorů z Ameriky. Za mého mládí to bylo zakázané. Aby mě nenašli, poslalo mě tehdejší vedení Československých drah do stanice Bílý potok v Jeseníkách. Tam byla moje šedá barva krásná, až do roku 1991. Dostal jsem totiž telefonní žloutenku. Důvodem bylo špatné zapojení kondenzátoru, jelikož po čase explodoval, vytekl a „vyžral“ mi barvu do žluta. Za svou kariéru jsem slyšel tolik tajemství, ale všechny jsem vykecal. Na stanici Bílý potok jsem žil až do doby, kdy mi omylem přestřihli vedení, došlo ke zkratu a dva týdny mě léčili na telefonní pohotovosti v Olomouci. K tomu všemu mě přepadl zápal číselníku. Má služba skončila. Odvezli mě do domu pro telefony s pečovatelskou službou do Prostějova. Po roce a půl mě adoptoval divadelní spolek v Němčicích nad Hanou, který mě potřeboval do nějakého představení. Dodnes nechápu, proč zrovna já. Po představení mě zavřeli do skříně a až v roce 2004 mě znovu objevila paní učitelka Gregorová, která učí na „zušce“ dramaťák. Byla to pro mě veliká záchrana. Teď prožívám klidnou pozdní dospělost a jsem spokojený, občas si zahraji v nějakém divadelním představení. Děti mě mají rády a ohleduplně si se mnou hrají. Podle mě je to lepší, než sedět v Praze na hlavním nádraží a poslouchat „Stanice Praha – hlavní nádraží“.

Petr Kundel, 8. třída

V letošním roce nebylo dětem přiděleno žádné téma, mohly se tedy plně nechat inspirovat vlastní fantazií a poznat to opravdu bylo. Dostali jsme práce různorodých a zajímavých témat, které nás pobavily, ale mnohdy přivedly také k zamyšlení. Bylo poznat, že si každý na své práci dal záležet, někteří připojili také ilustrace, a za to patří všem zúčastněným velký dík a vítězům gratulace!

Jitka Hanáková, knihovnice

SOUTĚŽ MATEŘSKÝCH ŠKOL

Výtvarná soutěž, do které se zapojilo osm mateřských škol na téma pohádky „O koblížkovi“, již zná svého vítěze. O vítězi letošního roku soutěže opět rozhodli členové zúčastněných soutěžních divadelních souborů a tím se stala Mateřská škola Dřínov. Vítězné mateřské škole blahopřejeme a těšíme se na další ročník.

OHLASY ÚČINKUJÍCÍCH A NÁVŠTĚVNÍKŮ

„Vážená paní starostko

chtěl bych Vám ještě jednou velmi poděkovat za vřelé přivítání ve vašem městě Němčice nad Hanou. Včera jsme u vás účinkovali na HDM s naší prvotinou, se kterou jsme k vám přijeli na přehlídku. Děkuji Vám, paní starostko, za odpolední uvítání na vašem krásném a klidném náměstí i za Vaše slova při večerním hodnocení s porotou. Velmi si vážím slov povzbuzení a rady a věřím tomu, že zůstanou dlouho zaryta v našich srdcích. Věřím tomu, že i slova kritiky od pánů porotců si každý z nás vezme k srdci, protože to byla slova upřímná, s touhou pomoci nám v našem dalším snažení.

Chtěl bych také moc poděkovat paní Ing. Oulehlové a celému týmu, který nám byl k dispozici, také slečně hostesce, která se o nás starala i za výbornou večeři a občerstvení. Bylo nám u vás moc dobře a moc děkujeme za všechno, co jsme mohli u vás prožít.

...

Od včerejšího večera jsem ale plný dojmů a chtěl jsem Vám ještě jednou osobně moc poděkovat.

Ještě jednou velké díky za všechno a přeji Vám krásný a sluncem prozářený den.“

Za Ochotníci

Pavel Mezuláník (Pan Plesník)

„Dobrý den, chtěla bych Vám velmi poděkovat za přijetí, kterého se nám na Vaší přehlídce dostalo. Moc mne mrzí, že jsem tam nemohla z důvodu onemocnění být, ale děcka přijely úplně nadšené. Jak jste je uvítali, jak jste je pohostili a jak na ně byla porota vlídná. Jste opravdu báječní a moc si vážíme celého Vašeho přístupu. ...

Přeji krásný zbytek přehlídky.“

Andrea Helmichová

Divadlo BLIC

„Ahoj Jani,

ještě jednou za všechno Tobě, Ivance i všem ostatním okolo moc děkujeme za možnost báječně stráveného víkendu. Držíme palce, ať vše probíhá stejně hladce, jako se rozběhlo a celému kolektivu přejeme hodně sil do náročného týdne.

Už se na Vás na všechny těšíme na podzim tady pod Kotlem.

Moc děkujeme a držíme palce.“

Ivan a Svatka

ANKETA HDM

Anketu po celý týden připravovali žáci Základní školy Němčice nad Hanou pod vedením pana učitele Miloše Mlčocha.

Pozvání do divadla

Tradiční zvaní lidí na Divadelní máj se konalo 30. dubna od 8:00. Lidem se tak naskytla úžasná podívaná, pro některé sice brzký budíček, ale stálo to za to. Pohled na děti z dětské poroty a dospělé z Němčického divadelního spolku nastrojených do divadelních kostýmů a zpívající typické lidové písně jako třeba Okolo Hradce, Co jste hasiči, co jste dělali, Holka modrooká a spousta dalších. Dále vás také mohl uchvátit pohled na povoz s koněm, ve kterém se vezlo několik nahastrošených účastníků průvodu. Děti si to podle všeho velice užily, no povězte, kde jinde se budou moci takto vyřádit, aniž by je někdo okřikl, že toho mají nechat. Doufám, že tímto tradičním počinem přiměli hojné množství lidí jít se podívat alespoň na jedno z mnoha připravovaných divadelních představení.

Bohuslava Fréharová

OHLASY PO PŘEDSTAVENÍ - ANI O DEN DÝL!

ROZHOVOR S DIVÁKEM

Jak se vám líbilo divadelní představení?

Představení se mi líbilo strašně moc, bylo úžasné, určitě bych se šla podívat znovu.

Jaká role se vám líbila nejvíc?

To je těžké, protože každý má svou jedinečnou roli, kterou umí skvěle zahrát a skvělí byli všichni. Obdivuji všechny herce, dá se říct, že se vyrovnali svými výkony profesionálům...

Co jste říkal na atmosféru v hledišti?

Bylo skvělé, že představení bylo vyprodané, vtipné bylo také zahájení festivalu. Je vidět, že se 30. ročník bude ubírat správným směrem. Diváci se během celého večera perfektně bavili, herci jim nedali vydechnout, nálada byla úžasná.

ROZHOVOR S HERCEM

Jak dlouho jste představení nacvičovali?

Od září 2014, takže 2 roky.

Co pro Vás bylo nejtěžší?

Asi naučit se text...

Jak jste spokojen s výkonem?

Jsem moc spokojen, což jste mohli vidět i u diváků, protože když je spokojen divák, tak je spojený i herec, což je pro herce nejdůležitější.

Ptaly se: Karolína Hrubá, Alena Kyseláková

Divadlo BLIC, z.s., Ostrožská Nová Ves - Honza a kouzelná flétna

Ptali jsme se herce **Hynka Helmicha**, který hrál Honzu

Proč jste si vybrali právě tento námět?

Nebyla to naše volba, spíš se jednalo o to, že jsme si chtěli zahrát nějakou pohádku. Příběh napsala jedna známá naší režisérky. Protože pohádka byla něco nového, byla vtipná, měla krátký konec, jak to má být u pohádky, takže proto.

Jak dlouho jste hru připravovali?

Připravovali jsme to něco kolem tři čtvrtě roku, potom byla premiéra.

Jak se vám líbí postava, kterou představujete?

No tak já jsem byl nadšený, když jsem se dozvěděl, že budu Honza, kdo by nebyl. A ještě navíc když je to takový frajer. (smích)

Jak se vám pracovalo se souborem?

Tak já do toho divadla chodím hlavně kvůli nim. Nedokážu si představit, že bych hrál s někým jiným. Je to parta, se kterou jsem rád, kvůli které dělám divadlo.

Máte nějakou legrační historku "z natáčení"?

Já bych to řekl asi tak, že legračních historek tam byla hromada, ale všechno co se stalo, a co bylo legrační, jsme dali do pohádky. Všechny legrační historky jste mohli vidět rovnou v pohádce. Ale jinak teď na nějakou konkrétní si asi nevzpomenu.

Diváci:

Václav

Co se vám na představení nejvíc líbilo?

Jak Honza zachránil princeznu.

Která postava vás nejvíce zaujala?

Honza.

Kdy jste se nejvíc zasmál nebo co vás nejvíc zasáhlo?

Jak Honza přišel s vousy.

Blanka

Co se vám na představení nejvíc líbilo?

Líbila se mi hudba.

Která postava vás nejvíce zaujala?

Zaujala mě princezna, jak tančila.

Kdy jste se nejvíc zasmál nebo co vás nejvíc zasáhlo?

Nejvíc mě zasáhlo, jak se objevil skřítek, to jsem se bála.

Povídání o pejskovi a kočičce

V úterý 3. 5. 2016 v 10:00 hod. se konalo divadelní představení s názvem „Povídání o pejskovi a kočičce“. Zpovídali jsme nejen diváky, ale i herce s režisérem.

Hana Svobodníková - divák

Co se vám na představení nejvíce líbilo?

Nejvíce se mi líbily loutky a kulisy, které byly motivy Josefa Čapka.

Která postava Vás nejvíce zaujala?

Nejúchvatnější byl pes, který jim sežral dort v den jejich narozenin a svátku.

Kdy jste se nejvíce zasmála nebo co vás nejvíce zasáhlo?

Nejvíce mě zasáhlo to, když našli opuštěnou panenku, kterou si potom osvojili, a stala se z nich jedna velká rodina.

Jiří Lisý – herec, režisér

Proč jste si právě vybrali tento námět?

Protože máme rádi pohádky, které jsou hlavně od Karla a Josefa Čapka.

Jak dlouho jste hru připravovali?

Připravovali jsme ji okolo půl roku.

Jak se vám líbila postava, kterou představujete?

Měl jsem roli vypravěče, která se mi hrála dobře, a jsem s ní spokojen.

Jak se vám pracovalo se souborem?

S mým souborem se mi velmi dobře pracuje, protože hrají velmi dobře a mám v souboru lidi, kteří se mnou vystupují už 30-40 let.

Máte nějakou legrační historku „z natáčení“?

Legračních historek máme mnoho, ale je jich tolik, že bych je všechny nestihl odvyprávět.

Bedřich a Judita

Toto představení hráli pouze tři herci. Karel Vaněk hrál hlavní roli. Michal Kuča a Hana Musilová hráli více postav.

Prvně jsme požádali o rozhovor Karla Vaňka, který hrál Bedřicha Foltýna.

1, Jak dlouho jste hru připravovali?

Hru jsme začali nacvičovat v září.

2, Jak se vám líbí postava, kterou představujete?

Do role jsem se dostával velmi špatně. Ale po pár zkouškách jsem se do této role dostal.

3, Jak se vám spolupracovalo se souborem?

Se souborem jsme už jako rodina. Známe se dlouho.

4, Máte nějakou legrační historku z natáčení?

Dnešní siréna, co nám začala houkat do představení.

5, Jak jste spokojen s vaším dnešním představením?

Chvalitebně.

Michal Kuča, hrál více rolí. Ale my jsme si vybrali postavu Šimka, kterou hrál.

1, Jak dlouho jste hru připravovali?

Od září.

2, Jak se vám líbí postava, kterou představujete?

Charakterově my byla nejbližší, ze všech postav, které jsem hrál.

3, Jak se vám se souborem pracovalo?

Určitě se mi s nimi spolupracovalo dobře. Nějaký ten pátek se už známe a jsme dobří přátelé.

4, Jak jste spokojen s vaším dnešním vystoupením?

No napůl. O tom jak se nám to povedlo, rozhoduje publikum. Já osobně vždy čekám na odezvu publika.

A jako poslední ze souboru jsme vyslechly Hanu Musilovou, která také hrála více postav, ale opět jsme si vybrali jen jednu a to Karlu, manželku Bedřicha Foltýna.

1, Jak dlouho jste hru připravovali?

Tak jak uvedli kolegové, od září.

2, Jak se vám líbí postava, kterou představujete?

Těžko se v ní hledám, ale je mi blízká, sympatická.

3, Jak se vám pracovalo se souborem?

S klukama je to někdy těžké, ale šlo to.

4, Máte nějakou legrační historku z natáčení?

Legrační je skoro vše, jako když si Bedřich (Karel Vaněk) zapomene housle, které jsou do této hry velmi důležité.

5, Jste spokojena s vaším dnešním představením?

Mám vždycky špatný pocit, ale jinak je to v pohodě.

Nezapomněli jsme ani na režisérku představení, Petru Severínovou.

1, Proč jste si vybrala právě tento námět?

Chtěla jsem něco hudební, protože všichni tři herci jsou muzikanti. Chtěla jsem, aby si vyzkoušeli jak je obtížné hrát vícero rolí v jednom představení. Ale nebyla to však výzva jenom pro herce, byla to výzva i pro mě.

2, Jak jste spokojena s dnešním představením herců?

Moc ne, umí to zahrát i lépe.

3, Jak se vám pracovalo se souborem?

Hezky, jsme staří přátelé.

Výborně se poprali se sirénou, která začala houkat během představení. Začali improvizovat a publikum rozesmáli.

Divadelní představení... SKYFY

Po představení jsme se zeptali paní Vočkové na pár otázek ohledně představení.

Co se vám na představení nejvíce líbilo?

„Zřejmě to bude nasazení herců.“

Která postava Vás nejvíce zaujala?

„Slovensky hovořící dívka.“

Kdy jste se nejvíce zasmála nebo co vás nejvíce zasáhlo?

„Mě nejvíce zasáhla celá hra.“

A také jsme se zeptali herců, kteří v představení působili

Proč jste si vybrali právě tento námět?

„Protože je na světě málo vědeckofantastických děl.“ říká Petr Škrabal

„My jsme si to nevybrali“ odpovídá opět Petr Škrabal.

Jak dlouho jste hru připravovali?

„Celý život.“ Směje se celý soubor

Jak se vám líbí postava, kterou představujete?

„No, já jich představuji trošku víc, ale mohlo to být lepší,“ odpovídá Eva Seemannová, jež představuje opravdu mnoho postav.

Jak se vám pracovalo se souborem?

„Skvěle. Jsme hluboce uzavřená semknutá komunita.“ Říká Jakub Brablík.

Máte nějakou legrační historku z "natáčení"?

„Všechny s panem Pafhou (pan doktor). Užili jsme si spoustu legrace.“ Doplnují se navzájem Daniel Přecechtěl a Kamil Žižlavský.

Zdravý nemocný

Na pár otázek nám odpověděl herec **František Alexa**, který si zahrál v roli „hypocondra“ Argana.

Proč jste vybrali tento námět?

Napadlo to naše režisérky. Nám se příběh líbil, proto jsme do toho šli.

Jak dlouho jste hru připravovali?

Začali jsme v září, po Novém roce byla premiéra.

Jak se vám líbí postava, kterou představujete?

Bylo těžké natrénovat tuto postavu, ale po pár zkouškách jsem si na roli zvykl.

Jak se vám pracovalo se souborem?

I přes pár hádek se mi s nimi pracovalo dobře. My jsme rodina. Přibyli nám tři noví herci, kterou bereme už jako rodinu.

Máte nějakou legrační historku "z natáčení" ?

Zase tolik jich nebylo, ale párkrát nás paní režisérky okřikly.

Režisérky

Proč jste si vybrali právě tento námět?

Chtěli jsme poukázat, že i ve starých hrách se najde něco nového.

Jak se vám pracovalo se souborem?

Byli i perné chvíle, kdy se hercům moc nedařilo, ale vše jsme zvládli a nacvičili.

Máte nějakou legrační historku z natáčení?

„Při zkoušce si Kleantes zapíchl meč do boty a zkřivil se.“

Uvedla Hana Kuběnová (jedna z režisérek).

Jak jste spokojeny s dnešním výkonem?

Já si myslím, že do toho dali srdce, snažili se. Ano, jsme spokojení.

Diváci:

Denisa:

Co se vám na představení nejvíce líbilo?

Hlavní postava Argan.

Která postava vás nejvíce zaujala?

Argan, svou roli zahrál výtečně.

Kdy jste se nejvíc zasmál nebo co vás nejvíc zasáhlo?

Když Argan ležel na posteli a hrál mrtvého.

Jak se Vám celkově líbila celá tato komedie?

Líbila, pobavilo mě to.

Pavel:

Co se vám na představení nejvíce líbilo?

Oblečky.

Která postava vás nejvíce zaujala?

Služka.

Kdy jste se nejvíc zasmál nebo co vás nejvíc zasáhlo?

Když Macocha ukázala své pravé já.

Jak se Vám celkově líbila celá tato komedie?

Jó, líbila.

Kateřina Špičáková, Sofie Grmelová

Moji milí přátelé,

týden nám utekl jako voda a my se dnes loučíme s jubilejním třicátým ročníkem Hanáckého divadelního máje. Všechna představení byla odehrána. Bylo mi ctí se s vámi během celého týdne potkávat v sále našeho divadla, i v jeho zákulisí. Byli jsme skvělá parta, která pracovala na 130 procent. Během týdne jsme přivítali a postarali se o více než dvě stovky ochotníků, kteří přijeli k nám do Němčic nad Hanou usilovat o postup na některou z národních přehlídek.

Nesmírně si vážím zájmu diváků o všechna soutěžní představení. Jsem ráda, že tito příznivci ochotnického divadla přišli vytvořit hercům příjemné zázemí k podání vynikajících výkonů na prknech našeho divadla.

Odborné porotě i Klubu dětského diváka děkuji za přívětivá a poučná slova, která předávali souborům na hodnocení. Věřím, že si každý odnesl něco nového do své další práce, co v budoucnu zúročí.

Co říci závěrem? Mějte se všichni po celý rok krásně a občas se za námi přijďte podívat. Těším se na Vás všechny za rok.

A nyní mi nezbývá než říci: „Ať žije 31. ročník Hanáckého divadelního máje 2017“.

Jana Oulehlová, ředitelka HDM

Sponzoři projektu:

MINISTERSTVO
KULTURY

Nejlepší hudební výběr!

VELINVESTIK spol. s r.o., Němčice nad Hanou
MUDr. Olga Sehnalová, MBA, poslankyně Evropského parlamentu
VHP Ivanovice, s.r.o.
Místní organizace ČSSD
Místní organizace KSČM
MOPS Jan Hrabal, Němčice nad Hanou
Sebranka Antonín Hrdý
Autobusy IRIS, Držovice
ZOD Němčice nad Hanou, družstvo
Restaurace Zátíší Jaroslav Zatloukal
Drogerie Navrátil, Němčice nad Hanou
Antonín Oplocký – Květiny, Němčice nad Hanou
Papírnictví Pavel Holub
GORDEX spol. s r.o., Prostějov
Omega, spol. s r.o., Prostějov
Iveta Havlíčková – správa a údržba nemovitostí a čištění automobilů
Ivana Dvořáková, starostka
Ing. Jan Vrána, místostarosta
Ing. Jana Oulehlová, ředitelka přehlídky
Květoslav Černý, Němčice nad Hanou
Zbyněk Vojče - ZV PLASTY
Jiří Vrba, Hasičská vzájemná pojišťovna, a.s.
DS Na Štaci, Němčice nad Hanou
Pěstitelská pálenice Mlýnský dvůr
Železářství-Domácí potřeby, Oralovi
ELEKTRO - Jana s.r.o. Němčice n.H.
NAUPO s.r.o., Nezamyslice

***Záštitu nad Hanáckým divadelním májem převzala
starostka města Němčice nad Hanou Ivana Dvořáková.***

***Projekt je realizován za finanční podpory Olomouckého kraje,
Ministerstva kultury ČR a ve spolupráci s SČDO.***

Všem, kteří Hanácký divadelní máj podpořili, srdečně děkujeme.

